

ת"פ 58160/12/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 58160-12-15 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד הילה אליהוא נגד פלוני
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד מועלם דוד

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע 2 עבירות איום, עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירת היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ועבירת תקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיפים 379+382(ב)(1) לחוק העונשין.

2. מכתב האישום עולה כי ביום 11/11/15, בשעה 19:15 או בסמוך לכך, בחנייה בסמוך לבניין, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה באמצעות ידו האחת ובאמצעות ידו האחרת משך את מכשיר הטלפון הנייד מידה.

מיד ובהמשך זרק הנאשם את הטלפון לעבר הרצפה וכתוצאה מכך הטלפון התנפץ.

במעמד זה, אף איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה "את לא מכירה אותי כמה שאני רע, עכשיו את תתחילי להרגיש מה זה".

נוסף על המתואר, בתאריך 16/10/15 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "אם יגבילו לי את הרישיון בגללך אני אדאג שינפחו אותך ואת בן הזוג שלך".

מענה לכתב האישום

עמוד 1

3. במענה מיום 08/01/18 כפר הנאשם באמצעות בא כוחו. הנאשם אומנם אישר כי משך מכשיר הטלפון הנייד מידיה של המתלוננת אך הכחיש שדחפה, וטען כי לא התכוון לשבור את מכשיר הטלפון אלא רק להוציאו מידי המתלוננת.

באשר לעבירות האיום הכחיש.

ניתוח הראיות

4. **"ע"ת מספר 1, הגברת נ"ט (להלן: המתלוננת)"** העידה בבית המשפט כי בתקופה שקדמה לאירוע היא והנאשם היו בהליכי גירושין, בו היה פתוח תיק הוצאה לפועל כנגד הנאשם בגין אי תשלום מזונות.

ביום האירוע, היא צילמה את הנאשם נוהג ברכב וכתוצאה מכך **"התרגז, דחף אותי ולקח לי את הטלפון וזרק אותו ככה שהטלפון התנפץ ואז הוא צעק את לא מכירה אותי כמה שאני רע תתחילו להרגיש את זה את ואמא שלך לא תשנו בלילות ממה שאעשה לכם..."** (עמוד 22 שורות 15-17).

המתלוננת העידה כי מסך מכשיר הטלפון התנפץ אך הטלפון עבד, וכי עלות התיקון הייתה 750 ₪.

כבר במעמד החקירה הראשית הבהירה המתלוננת כי מאוחר יותר החוב לגבי הנזק הוסדר בין השניים **(עמוד 23 שורות 6-9)**.

כחזוק לגרסת המתלוננת הוגשו בהסכמה תמונה המתעדת נזק שנגרם למסך מכשיר הטלפון הנייד **(ת/1)** וכן סרטון **(ת/2)**, בו ניתן לראות את מכשיר הטלפון הנייד נופל על הרצפה ואת המתלוננת רצה לעברו, מרימה אותו ומבצעת פעולה הנראית כמו צילום.

עוד העידה המתלוננת בחקירתה הראשית כי כחודש קודם לאירוע זה, לבקשת הנאשם, הגיעה אליו על מנת לדון עמו בעניינים הכספיים. משלא הגיעו להסכמות אמר לה הנאשם **"שאם יגבילו לו את הרישיון הוא ידאג שינפחו אותי ואת בן הזוג שלי"** (עמוד 22 שורות 19-20).

5. המתלוננת בעדותה בבית המשפט העידה עדות אמינה וקוהרנטית עת ענתה על כל שאלה שנשאלה בחקירה הנגדית, לא שינתה את גרסתה לאורך כל עדותה וידעה ליתן הסבר לכל תהיה שהעלה בא כוח הנאשם.

6. כך לדוגמה, כאשר נשאלה מדוע לא הגישה תלונה מיד לאחר אירוע האיום הראשון מבחינה כרונולוגית הבהירה כי באותה העת עוד התנהל דין ודברים בינה לבין הנאשם לנסות וליישב הסכסוך בהסכמה ועל כן בחרה שלא להתלונן, אך מרגע שהופעלה אלימות ממש, ניגשה מיד לתחנת המשטרה והתלוננה על שני האירועים **(עמוד 26 שורות 6-7 ושורות 11-12)**.

7. גם ניסיונותיו של ב"כ הנאשם לפגוע במהימנות עדותה תוך ניסיון להוכיח כי המתלוננת לא באמת פחדה מן הנאשם ועל כן ירדה למטה ביום האירוע וצילמה רכבו ובחירה שלא להוציא כנגדו צו הגנה לא צלחו, והמתלוננת ידעה ליתן הסברים מניחים את הדעת לאופן התנהלותה.

כך ידעה המתלוננת להסביר כי לא פנתה בבקשה להוצאת צו הגנה בשל הפרוצדורה הכרוכה בדבר תוך שהסתפקה בהרחקה שהוציא קצין המשטרה (**עמוד 26 שורות 26-27**). כמו כן הבהירה כי כיוון שהיה מדובר באירוע אלימות חריג וחד פעמי הסתפקה בהגשת תלונה במשטרה (**עמוד 27 שורות 6-10**).

כמו כן, המתלוננת הבהירה כי הגשת התלונה לא נבעה מרצונה להגיע להסדר (**עמוד 26 שורות 8-11**), ואף ידעה ליתן הסבר להודעות טקסט שלכאורה שלחה לנאשם בו הטיחה בפניו האשמות כבדות ובאיזה הקשר כללי נשלחו, תוך שהבהירה היטב מדוע אין בהודעות אלה משום איום כלשהו על הנאשם (**עמוד 28 שורות 16-18 ועמוד 2 שורות 9-5**).

8. אל מול גרסת המתלוננת, שכאמור הותירה רושם אמין, קיימת גרסתו של הנאשם ולפיה כל שעשה היה לקחת מידיה של המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד בו צילמה אותו וזריקתו אל עבר המדרכה.

הנאשם מן הרגע הראשון עמד על גרסתו ולפיה לא איים ו/או דחף את המתלוננת, אך לקח אחריות על גרימת הנזק לטלפון כאשר גם אין מחלוקת כי במועד סמוך לאירוע הוא אף דאג לתקן נזק זה ואף לפצות את המתלוננת (**עמוד 31 שורות 26-30, עמוד 32 שורות 16-18, עמוד 33 שורות 13-30 ועמוד 34 שורות 27-28**).

על אף גרסתו העקבית של הנאשם, אינני יכולה לקבוע כי יש בגרסתו כדי לקעקע אמינות גרסתה של המתלוננת ולהביא לזיכויו של הנאשם.

הנאשם בעדותו בבית המשפט טען כי עדות המתלוננת במשטרה ובבית המשפט הם בדיה שהמציאה כדי להצדיק פנייתה למשטרה בגין אירוע הנזק לטלפון (**עמוד 35 שורות 7-9**) אלא שגרסה זו איננה עולה בקנה אחד עם גרסתה האמינה של המתלוננת כפי שהובאה בפני בית המשפט. הדבר אף איננו עולה בקנה אחד עם גרסתה המאופקת, אשר ניכר ממנה כי אין ברצונה להשחיר פניו של הנאשם.

כבר בחקירתה במשטרה תיארה המתלוננת אירועי איום ותקיפה נקודתיים, ובבית המשפט הקפידה להדגיש כי מדובר באירועים נקודתיים וחריגים. עוד הקפידה לציין כי מאז, עם הסדרת הסכסוך הכספי, מערכת היחסים בין הצדדים מתנהלת על מי מנוחות.

זאת ועוד, מעבר לעובדה כי גרסת המתלוננת באשר לאירוע ההיזק לרכוש מחוזקת בתיעוד ויזואלי כפי שפורט לעיל, הנאשם עצמו מאשר חלק זה בגרסת המתלוננת, וזאת על אף שבתחילת חקירתו במשטרה ניסה לצמצם

מחומרת האירוע כאשר טען כי בסך הכל הניח את מכשיר הטלפון הנייד על הרצפה (ת/3 שורה 14), דבר שאיננו עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת והסרטון (ת/2).

הנאשם אומנם מאוחר יותר, בחקירה במשטרה ובעדות בבית המשפט, תיקן גרסתו, והודה כי זרק את הפלאפון, תוך שטען כי תיקן גרסתו לאחר שהשוטר הסביר לו את הדברים, אלא שברי כי יש הבדל משמעותי בין הנחה של חפץ לבין זריקתו מרחק ניכר כפי שעולה מהתיעוד בסרטון.

9. סוף דבר, לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מאופן מסירת העדות על ידי הנאשם והמתלוננת, בשים לב למפורט לעיל אני קובעת כי אני מעדיפה את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם.

10. ב"כ הנאשם בסיכומיו טען גם טענות משפטיות אליהן אתייחס עתה בקצרה.

11. לעניין עבירת ההיזק לרכוש במזיד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם אומנם זרק הטלפון אך לא מתוך כוונה לשוברו -

עבירת ההיזק היא עבירה בעלת יסוד נפשי של מודעות בלבד (ראו: י. קדמי על הדין בפלילים, חלק שני, עמוד 1202).

ברי כי בפעולת זריקת פלאפון למרחק אל עבר רצפה היה הנאשם מודע לאפשרות גרימת התוצאה, ולכל הפחות היה אדיש לאפשרות גרימת תוצאה זו.

משכך, אני דוחה טענת ב"כ הנאשם לעניין זה.

12. לעניין עבירת התקיפה טען ב"כ הנאשם כי דחיפה בלבד, שלא גרמה כל נזק, מצדיקה זיכוי מחמת "זוטי דברים" -

כידוע, סעיף 34 יז לחוק העונשין, קובע כי אדם לא יישא באחריות פלילית למעשה "אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

תקיפה המתבטאת בדחיפה בלבד שלא גרמה כל נזק היא אומנם תקיפה ברף הנמוך של המעשה, אך לא ניתן לומר כי במקרה דנן, עת עסקינן בבני זוג, כאשר המעשה בוצע לעיני ילדיהם ולמעשה נלווה אף מלל מאיים וגרימת נזק לרכוש, המעשה הוא קל ערך ועולה כדי זוטי דברים.

משכך, אני דוחה טענת ב"כ הנאשם אף לעניין זה.

13. לעניין נוסח האיום, טען ב"כ הנאשם כי נוסח האיום איננו ברור וחד משמעי ויכול להשתמע לשני פנים ועל כן איננו מהווה איום כלל-

ראשית, כיוון שהנאשם הכחיש אמירה כלשהי כלפי המתלוננת הרי שהוא לא נתן הסבר אחר לדברים שנאמרו.

שנית, כאשר נשאלה המתלוננת לפרשנות המלל הבהירה כי במילה "**ינפחו**" התכוון הנאשם לפגיעה פיזית (**עמוד 22 שורה 22**) ולעניין המלל "**אני רע עכשיו תתחלי להרגיש את זה**" התכוון לעשיית דברים שיש בהם כדי להטריד ולאיים (**עמוד 24 שורה 24**).

מעבר לאמור, כידוע, בית המשפט בבוחנו האם מלל שנאמר עונה על כלל יסודות העבירה צריך לבחון ראשית האם המלל עונה על היסוד העובדתי, תוך פגיעה באינטרסים המוגנים המופיעים בסעיף ולאחריו יבחן היסוד הנפשי במבחן אובייקטיבי (ראו: ע"פ 3779/94 חמדני נגד מדינת ישראל (16/2/198)).

המילים "**אם יגבילו לי את הרישיון אני אדאג שינפחו אותך ואת בן הזוג שלך**" אינן משתמעות לשתי פנים.

כאשר מתנהל ויכוח על פניית המתלוננת להליכי הוצאה לפועל כנגד הנאשם, וזה אומר כי במידה ויפעלו כנגדו הוא ינפח את המתלוננת ובן זוגה, ישנה רק אפשרות אחת להבנת המלל והיא פגיעה פיזית בהם.

זאת גם לאור השימוש במילה "**לנפח**" בהקשר של הפעלת אלימות. כאשר אדם מאיים להכות אחר בוודאי שיש בכך כדי לאיים עליו בפגיעה בגופו.

המילים "**אני רע תתחילו להרגיש את זה את ואמא שלך**" אף בהן יש איום שכן גם כאן בהקשר לסיטואציה, בה פעם נוספת פעלה המתלוננת על מנת לקדם הליכי הוצאה לפועל כנגד הנאשם, בשים לב ליתר המעשים שנעשו תוך כדי האירוע, בהחלט ניתן להבין את המלל ככזה המאיים לפגוע במתלוננת.

14. סוף דבר, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות במשפט פלילי והוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום. משכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' טבת תשע"ט, 12 דצמבר 2018, במעמד הצדדים